

Един човек отишел в гората за дърва. На колата се качила и котката му — прищяло ѝ се да се поразходи. Качила се, свила се и заспала. Стигнали в гората. Човекът разпрегнал воловете, вързал ги за колата и им дал слама. Взел брадвата и започнал да сече. От ударите котката се събудила. Събудила се, поизтегнала се, пооближала се и почувствувала глад. Слезла от колата и тръгнала из гората. Да се разходи и да намери нещо за ядене. И навлезла дълбоко в гъстата гора. Ето на среща ѝ лъвът. Като я видял, той се изненадал: не бил виждал такова животинче. Позавъртял се около нея, за да я огледа от всички страни, чудил се, чудил, па казал:

— Вижда ми се, че приличаш на нас. Обзалагам се, че си от нашия род.

— Да, роднина сме, — отговорила котката, — но нали не се срещаме и не се виждаме, — не се и познаваме.

— Чудно!.. Ами защо си останала тъй малка?

— Ех, и ти да паднеш в ръцете на човека, по-малък от мене ще станеш, — въздъхнала котката.

— Човек ли? Какво е това човек? Къде мога да го видя?

— Ей там, сече дърва.

Тръгнали и отишли при човека. А той изгубил и ума и дума от страх като видял лъва, но продължил да сече.

— Ти ли си човека, бе? — гордо попитал лъвът.

— Аз съм, — едва отговорил човекът и продължил да сече.

— Аз искам да се боря с тебе.

— Имам работа, нямам време. Пък ако много настояваш, помогни ми да насече дърва, да натоварим колата и тогава... — ела, ще се борим, колкото искаш.